

[Aksel Møller.]

teres ved salg af obligationerne, skal kunne trækkes fra på selvangivelsen.

Hvis man kunne have tillid til, at det her drejer sig om et lån, et lån, som staten i princippet ikke ville søge at optage på anden måde end de statslån, som staten lige til de sidste dage har optaget ved det løbende salg af statsobligationer, så skulle renten have været sat betydelig højere. Den højtærede finansminister låner for tiden ved salg af statsobligationer på markedet til 7 pct. effektiv rente, for det er markedsrenten. Hvad der sker ved dette lovforslag, er, at den højtærede finansminister forlanger, befolkningen skal låne ham penge til 5 pct. Det er en fordel, som statskassen tiltvinger sig på befolkningens bekostning. Nu ved vi vel alle sammen, at det, vi kan vente os af dette tvangslån, er, at det vil formindske den pengemængde, som er til rådighed for det danske erhvervsliv. Lånebeløbene må udredes af kassebeholdninger, af driftskapitaler og ved optagelse af lån, gæld, som den enkelte långiver må gøre for at kunne svare til den forpligtelse, den højtærede finansminister, regeringen og regeringspartierne lægger på ham.

Jeg synes, det havde været mere korrekt, når man vil gå den vej, som den høje regering og regeringspartierne åbenbart er enige om at ville gå, om man havde tilbudt tvangslåneren den samme rente, som staten hidtil har lånt til. Hvad er meningen med at skære på renten? Husk på, at mange af de mennesker, det her drejer sig om, de, som skal skaffe disse penge, må skaffe dem ved at give afkald på opsparing, de allerede har gjort, eller ved at optage lån på livsforsikringspolicer, i deres hus eller på andre værdier. De skal låne penge til 7 pct. for at kunne aflevere dem til den højtærede finansministers kasse til 5 pct. Når der i mindretallets udtalelse i betænkningen forekommer ordene, at den foreslåede lovgivning har „ligefrem karakter af konfiskation“, så er det netop med tanke på den måde, hvorpå regeringspartierne her omgår de sædvanlige rentepricipper i landet. At tvinge folk til at udlåne penge til 7 pct. for at få en statsobligation om nogle år, der giver dem en renteudbetaling på 5 pct. og udsigten til et kurstab, det er dog vist ikke det, man forstår ved at lade folk være i fred; det må man da

sige, ikke mindst når man tænker på, på hvilket grundlag disse penge ofte skal udredes, og med hvilke følger de bliver udredet.

Hertil er der ikke taget meget hensyn i dette lovforslag. Man kan ikke påstå, at der er udvist nogen form for blødsødenhed fra regeringspartiernes side over for de mennesker, det drejer sig om i første omgang, og der er slet ikke vist nogen forudseenhed med hensyn til den skæbne, der rammer dem, det drejer sig om i anden omgang: dem, der må betale denne lovgivning med mindre indtægter eller måske med arbejdsløshed. Der er heller ikke nogen hensyntagen til de gamle ud over dette, at hvis man er fyldt 70 år, kan man, dog tidligst den 1. juli 1959, få låneobligationerne udleveret til fri rådighed.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup gjorde i sin tale i dag den betragtning gældende, at de, der ikke ville vente med at afsætte deres obligationer til et tidspunkt, hvor kursen var gunstig, naturligvis måtte finde sig i at bære kurstabet. Hvor længe mener det ærede medlem hr. Per Hækkerup at en person, der er fyldt 70 år, skal vente med at afsætte sine obligationer? Det er ikke ret længe siden, man i dette høje ting besluttede, at når mennesker nåede op i årene, skulle de uanset deres indtægt have folkepension. Man lagde derved det synspunkt for dagen, at når folk blev gamle, kunne de nok have brug for en sådan støtte, og der skulle være en vis lighed. Hvad mener det ærede medlem om den situation, gamle mennesker stilles i efter dette lovforslag? Det ærede medlem mener, at hvis gamle mennesker har brug for at få de penge, som de har måttet tvangslåne til statskassen, skal de finde sig i kurstabet. Det har dog tidligere, når vi har gennemført opsparingsordninger af denne karakter, været sådan, at man gik langt ned i årene, helt ned til 65 års alderen, idet man erklærede, at de, som havde nået denne alder, var på det stadium i deres tilværelse, hvor de lagde arbejdet op eller forberedte sig derpå, og på dem kunne man ikke lægge et åremåls afventen på at få et tvangslån tilbagebetalt.

I øvrigt er der ikke nogen, der ved noget om sikkerheden, om det kurstab, det drejer sig om for de mennesker, som må sælge deres obligationer, så snart de får dem fra